

A-Es²roots

Nummer 11, 2017



A-Eskwadraatbaby's:

Het nageslacht van onze leden! p. 6

Uitgave september 2017

Oplage

Deadline

A-ES²√ROOTS is een uitgave van

Studievereniging A-Eskwadraat

Princetonplein 5

3584 CC Utrecht

Telefoon (030) 253 4499

Fax (030) 253 5787

Website

a-eskwadraat.nl/Leden/Alumni

E-mail

alumnicie@a-eskwadraat.nl

Redactie

Manon Verra

Patrick van Dieten

Rob Jacobs

Jette van den Broeke

Marinda Tervoert

Rik van der Stelt

Guido Reitsma

Aldo Witte

Eindredactie

Meike Bos

Babette de Wolff

Met dank aan

Jan Beuving

Ruud Nimour

Richelle Boone

Joren Parideans

Carolien Gilbers

Lukas Arts

Otto Muller

Sandra Voorn

Edwin van der Wal

Silja Renooij

Kees Hellingman

Lenneke Ruijters

Omslag

Amber van Keeken

In dit nummer

	Van de Voorzitter <i>Arjan Schimmel</i>	4
	Het Beste Idee van A-Eskwadraat <i>Rob Jacobs</i>	5
	Liefde bij A-Eskwadraat <i>Edwin van der Wal, Silja Renooij, Otto Muller, Sandra Voorn, Kees Hellingman, Lenneke Ruijters, Meike Bos</i>	6
	Archiefobject Uitgelicht <i>Patrick van Dieten</i>	10
	Hogwars	11
	Alumnivereniging <i>Joren Paridaens</i>	12
	Puzzel <i>Ruud Nimour</i>	13
	Alumnus Vertelt <i>Jan Beuving</i>	14
	Utrecht Physics Challenge <i>Richelle Boone</i>	16
	HaHa The Game <i>Lukas Arts</i>	20
	Studiereizen door de Tijd heen <i>Marinda Tervoert</i>	22

Van de Voorzitter

Arjan Schimmel

Volgens mij kan ik veilig zeggen dat het meer en deel van de lezers van de A-Es²√roots met plezier terugkijken op de tijd die ze hebben doorgebracht bij A-Eskwadraat. Mocht het nou zijn omdat zij hier hun vriendengroep hebben opgebouwd, de liefde van hun leven hier hebben gevonden of de vetste activiteiten hebben georganiseerd en ervaren. Iedereen kan in ieder geval terugkijken op een mooie studententijd. Maar alle mooie tijden komen ook ooit eens tot een einde. Zo ook de studententijd. Het echte leven begint dan. Je kan soms nog een beetje blijven hangen bij A-Eskwadraat als BAL (Bijzonder Actief Lid), maar uiteindelijk moet je toch echt je vleugels uitslaan en de grote mensen wereld in gaan. De ene is hier meer klaar voor dan de andere en de ene heeft er ook meer zin in dan de andere.



Maar wat nou als er een vereniging zou zijn waar je na je A-Eskwadraat tijd naar toe zou kunnen gaan. Die eens in de zoveel tijd een borrel of een lezing organiseert, maar waar dan niet die jonge eerstejaars bij zijn en ook rekening wordt gehouden met het ritme van een werkend persoon. Dat zou ideaal zijn toch? Dat vonden wij als bestuur ook en daarom hebben wij hier dit jaar actie op ondernomen. We hebben een groep enthousiaste leden bij elkaar gebracht om te onderzoeken hoe zo'n alumnivereniging eruit zou kunnen zien en of er ook genoeg animo voor zou zijn. Misschien hebben jullie de enquête wel voorbij zien komen. Dit alles hebben zij in een rapport op het afgelopen AV gepresenteerd. Hier gaven zij toelichting op hun bevindingen. Wij stonden als bestuur ook achter het idee en wilden er ook actie op ondernemen. Dus tijdens hetzelfde AV is er gestemd over de actie die wij hierop gaan nemen.

Er is samen met ons voor een alumnivereniging gestemd. Met de stemming achter de rug en de vereniging die het met ons eens is, zijn we opzoek gegaan naar het eerste bestuur van de vereniging. Zij zullen de vereniging op gaan zetten en de precieze invulling bedenken. Wanneer het zover is horen jullie dit allemaal. Wie weet zien sommige van jullie elkaar weer op een borrel of een lezing van deze vereniging.

Het Beste Idee van A-Eskwadraat

Rob Jacobs

Ideeën, A-Eskwadraaters zitten er vol mee. Van creatieve ideeën, zoals de Bèta Music Night, tot rare ideeën, zoals het wolspel. Jammer genoeg worden een hoop van deze plannen nooit naar voren gebracht of uitgevoerd. De PromoCie vond dat hier verandering in moest komen en organiseerde “Het Beste Idee van A-Eskwadraat”.

De Opzet

De opzet was simpel: A-Eskwadraaters konden al hun geniale, ludieke en bizarre ideeën inleveren in een papier maché gloeilamp gemaakt door de PromoCie. Nadat de deadline was verstreken maakte de PromoCie een selectie uit de beste ingeleverde ideeën. De ideeën werden beoordeeld op basis van uitvoerbaarheid en relevantie voor de vereniging. Hieruit volgden tien ideeën, variërend van een pingpongtafel voor de vereniging, het oprichten van een tosticommissie voor het verschaffen van kazige versnaperingen, tot het A-Eskwadraat voorzien van een mascotte. Deze ideeën werden allemaal online bekendgemaakt waarna alle leden van de vereniging hun stem konden uitbrengen op de website, om zo te beslissen welke van de plannen zeker uitgevoerd moesten worden.

De Winnaars

Na een lange stemstrijd, waarbij de bedenkers van de ideeën veel promotie maakten om stemmen te winnen, kon er uiteindelijk natuurlijk maar één idee het beste zijn. Na telling van de stemmen kwam de “A-Eskwataart” als winnaar uit de bus. De A-Eskwataart is een door A-Eskwadraat betaalde taart die in de gezelligheidskamer wordt opgediend. Leden kunnen dan een stuk taart pakken, gratis en voor niks. Maar dit is niet zonder gevaar! Als men een stuk taart pakt moet men zijn naam in een bakje doen. Zodra de taart op is worden de namen van drie personen getrokken. Deze personen moeten dan nieuwe taarten bakken voor de volgende A-Eskwataart, waarbij ze de kosten kunnen declareren bij het bestuur. Inmiddels zijn er al meerdere Dangertaarten gebakken en opgegeten in de gezelligheidskamer en is duidelijk dat het een zeer geslaagd plan is!

Niet alleen de winnaars zagen hun ideeën werkelijkheid worden, zo is bijvoorbeeld ook een tosticommissie opgericht die de verantwoordelijkheid heeft om tosti's te bakken bij borrels en andere activiteiten. Tevens wordt de aanschaf van een drone onderzocht en een broertjes-zusjesborrel zou mogelijkerwijs in het verschiet liggen. Zo zie je maar weer dat A-Eskwadraaters soms ook nuttige ideeën verzinnen!



Figuur 1 Enkele A-Eskwataarten (en A-Eskwadraaters)

Liefde bij A-Eskwadraat

Edwin van der Wal, Silja Renooij, Otto Muller, Sandra Voorn, Kees Hellingman, Lenneke Ruijters, Meike Bos

Stelletjes binnen A-Eskwadraat zijn van alle tijden. Maar hoe is het deze mensen na de studie vergaan, zijn ze nog bij elkaar? Hebben ze kinderen? Hier zijn de verhalen van Edwin en Silja, Otto en Sandra en Kees en Lenneke die elkaar ooit hebben ontmoet bij A-Eskwadraat en een leven lang samen zijn!

Otto Muller en Sandra Voorn



Otto en Sandra tijdens hun studententijd

Augustus 1983: Otto Muller uit Zwolle start bij de nieuwe studierichting Informatica. Augustus 1984: Tweedejaars studenten informatica leiden de nieuwe eerstejaars rond in de Uithof. Otto is een van de mentoren en in zijn mentorgroepje zit de kersverse studente Sandra Voorn uit Leusden. Ze vinden elkaar erg leuk, maar laten het niet blijken. Eerst maar eens samen naar college fietsen. Otto zit in de feestcommissie van A-Eskwadraat, die in december 1984 een van hun SWING-feesten organiseert (SWING = Sterrenkunde, Wiskunde, Informatica, Natuurkunde, Geofysica). Na afloop brengt Otto Sandra naar het station, maar beiden vinden het niet erg dat ze de laatste trein mist. Vanaf dat moment hebben ze officieel verkering!

Otto woont op kamers in de Burgemeester Reigerstraat, waar Sandra regelmatig komt logeren. Als hij door tegenvallende studieresultaten in dienst moet, neemt Sandra zijn kamer over. Als Otto in 1987 weer verdergaat met zijn studie, komt er gelukkig net een kamer vrij tegenover die van Sandra. In het begin heeft ieder nog zijn eigen kamer, maar in de daaropvolgende maanden verandert geleidelijk de ene in een woonkamer en de andere in een slaapkamer.

In 1989 studeert Sandra af en vindt ze een baan in Utrecht. Met haar salaris kan ze zich een flat in Overvecht veroorloven. Ze genieten van de luxe: eigen badkamer, eigen keuken! In 1991 studeert Otto ook af en vindt hij een baan in Woerden, met leaseauto! Helaas zijn er vaak op zaterdagavond auto-inbraken. Ze overwegen een andere woning. Maar eerst trouwen! Dat is tenslotte de meest efficiënte manier om een aantal juridische zaken te regelen voor een eigen huis. Dus op een stormachtige dag in november 1992 verzamelt een groepje familie en vrienden zich in het stadhuis voor de huwelijksceremonie. In 1993 kopen ze een huis in Oog in Al, waar ze nu nog steeds wonen.



Otto en Sandra en hun kinderen Menno en Tanja

Een aantal jaren genieten ze van het leven als dinky's: Double Income No Kids. In 1998 krijgt Sandra RSI waar ze pas anderhalf jaar later vanaf is. Na die vervelende periode kijken ze op een andere manier naar het leven en ontstaat er toch een kindervens. In 2001 wordt hun zoon Menno geboren, gevolgd door dochter Tanja in 2003. Inmiddels zitten beiden op de middelbare school en blijken ze talent te hebben voor de exacte vakken (hoe zou dat nou toch komen :)). Dus wie weet gaan ze studeren in Utrecht en worden ze ook lid van A-Eskwadraat!

Edwin van der Wal en Silja Renooij



Edwin en Silja tijdens hun studententijd

Edwin van der Wal (natuurkunde, 1991) en Silja Renooij (informatica, 1990) zijn 22 jaar samen en hebben twee kinderen. Edwin is klinisch fysicus in de radiotherapie en Silja is universitair docent bij informatica.

In het voorjaar van 1993, na een legendarisch cocktailfeestje op de Steynlaan in Zeist, wendde Edwin zich voor het eerst tot Silja met de goed gekozen openingszin: "Wat zie jij er slecht uit!" Wat Silja daarvan dacht laat zich raden; niet bepaald liefde op het eerste gezicht dus.

In het jaar 1993-1994 zaten we samen in de eerste Axicie. In die jaren maakten we ook beiden onderdeel uit van een in-crowd die binnen A-Eskwadraat bekend stond als "Zeist". Naarmate we elkaar beter leerden kennen wisten we elkaar ook meer te waarderen. Dat we elkaar leuk vonden werd voor het eerst duidelijk tijdens de presentatie van de Almanak van 1994/1995: de almanak waar Edwin (naakt) voor had geposeerd nadat hij zich beklagde over het feit dat er een jaar eerder een meisje van sociale wetenschappen op de kaft had gestaan. Verschillende SWING-feesten, BBC-borrels en Zeist-avonden later sloeg begin 1995 de vonk definitief over.

We kregen een relatie, ondanks dat Edwin steeds had geroepen nooit iets met een A-Es²-meisje te zullen beginnen, en ondanks waarschuwingen van de Axicieleden aan Silja om vooral bij die van der Wal uit de buurt te blijven (Edwin had toen inmiddels de Axicie verlaten en was opgevolgd door tweelingbroer Peter). De "Wallen" (velen konden Edwin en Peter niet uit elkaar houden) waren nogal aanwezig en altijd voor alles in, en dan die rustige, brave Silja: het leek een onwaarschijnlijke combinatie.



Edwin en Silja en hun kinderen Kyra en Pepijn

Tien jaar later werd in een tweekamerappartement op de Warande in Zeist onze oudste dochter Kyra geboren, waarna we verhuisden naar een ruimere woning in Utrecht. Nog twee jaar later volgde zoon Pepijn. Kyra heeft het karakter van haar moeder en is een echt bèta-meisje. In groep 6 hield ze haar spreekbeurt over computers en kon ze binair tellen op haar vingers. Ze wil graag profvoetballer en 'techneut' worden. Pepijn is sterk in rekenen, al maakt hij alle sommen op zijn eigen manier, omdat hij het niet nodig vindt om op te letten in de klas. Hij heeft het regel-gen van zijn vader en komt vaak met originele ideeën. De appel blijkt niet ver van de boom te vallen!

Kees Hellingman en Lenneke Ruijters

Kees vertelt: We schrijven begin september 1960. Het eerste wiskundecollege van een tweejarige cursus; er komen ongeveer 150 eerste- en tweedejaars studenten, waarvan vijf meisjes. Ik ben tweedejaars en heb met een vriend bij de ingang van de zaal postgevat om te kijken of ze er intelligent uitzien. Dat is natuurlijk het geval, maar één ervan, een blondine, heeft toch wat extra uitstraling. Ik blijf haar gedurende lange tijd in de collegezalen volgen, onopvallend, met de ogen, zo ging dat toen. Relaties, daar begon je niet zo gauw aan in die tijd, en zeker ik niet. Later in het jaar was er de A-E excursie naar de CERN in Genève; A-E en S2 waren nog gescheiden studieverenigingen. Tot mijn plezier ging Lenneke, zoals ze heette, ook mee; maar ze toonde weinig belangstelling voor mijn vriendelijke toenaderingspogingen, terwijl ik toch ouderejaars was. Bovendien was ik niet de enige belangstellende. Het volgende jaar kwam ik in het bestuur (fiscus), maar deze extra macht werkte niet erotiserend. Daarbij was zij Veritijns en ik heiden, al deed ik er niets aan; in die tijd nog wel een extra te nemen hobbel. Maar evenals in mijn studie, die ook al niet wilde vloten, bleef ik volhouden. De gebeurtenissen van het jaar daarop, mijn vierde en Lennekes derde jaar, hoewel zeer

interessant, laten zich niet in kort bestek samenvatten. Daarom alleen nog maar: het kwam allemaal goed. Zie hieronder.



Kees en Lenneke tijdens hun studententijd

Lenneke vertelt: In het jaar 1961/1962 vervulde ik de eervolle taak van "lid van de Smeercommissie", de commissie die wekelijks voor een A-E-lunch zorgde, in de dependance van de sterrenwacht, gelegen tegenover de Zonnenburg. Gezellige bijeenkomsten, waar ik Kees beter leerde kennen..., en het jaar daarop was ik ab actis van het A-E-bestuur, en raakte het definitief "aan". We trouwden in 1966 (we hebben vorig jaar ons 50-jarig huwelijk gevierd), een studentenhuwelijk. Ik deed het jaar daarop MO-B wiskunde (na een kandidaats wis/natuur/en sterrenkunde), Kees deed in 1970 !!(dat kon toen nog. . .) doctoraal filosofie van de natuurwetenschappen, bijvakken natuurkunde en algemene filosofie. Hij heeft tot zijn 65-ste als natuurkunde-,

en later ook als filosofiedocent in Harderwijk voor de klas gestaan, en daarnaast vele jaren op het CITO in Arnhem practicumtoetsen gemaakt. Ik heb een paar jaar wiskundeles op school gegeven en vele jaren een drukke wiskundebijles-praktijk aan huis gehad. We zijn nu 79 en 74 jaar oud, Kees geeft een aantal filosofie-cursussen, en ik ben, met erg veel plezier, aan het musiceren, zang en piano. Kees begeleidt mij vaak bij het zingen en we spelen ook wel 4-mains.

We hebben 2 dochters, de oudste is orthopedagoog, de jongste is psycholoog. Verder genieten we enorm van onze 4 kleinkinderen, 2 meisjes en 2 jongens; de oudste is 17 en doet op dit moment eindexamen VWO, de jongste is 13 en zit in de brugklas.



De kinderen en kleinkinderen van Kees en Lenneke

Archiefobject Uitgelicht

Patrick van Dieten



Door de historie heen verdwijnen er wel eens spullen, meestal van symbolische waarde, om een grapje uit te halen met het bestuur of een commissie. Het blijft voor lange tijd slechts kattenkwaad, maar als de omvang en het vermogen van de vereniging toenemen, wordt de vereniging ook interessanter voor echte kwaadwillenden. Dit wordt plots duidelijk wanneer in de nacht van woensdag 28 op donderdag 29 augustus 1996 de bestuurskast wordt opgebroken. Eén van de sleutels die daarbij zijn functie verloor werd geschonken aan het bestuur ter herinnering.

In de tekst onder de sleutel op de foto is dit verhaal vereeuwigd:

“Deze sleutel is één van de oude bestuurskast-sleutels, die werkloos zijn geworden na de inbraak in de A-Eskwadraat kamer in de nacht van woensdag 28 op donderdag 29 augustus 1996. Aangeboden door het bestuur 1996-I aan het bestuur '96-'97 ter herinnering.”

Ondanks deze reminder slaat het lot nog tweemaal toe. Wanneer de misdadigers in Nederland hun hoogtepunt bereiken, worden in 2000 en 2001 bedragen van respectievelijk 1750,- en 2015,- gulden uit de boekenkas gestolen.



HOGWARS GEWONNEN DOOR HUFFELPUF

DOOR UW MAGISCHE CORRESPONDENT: CAROLIEN GILBERS

Vier weken lang is de heftige strijd van Hogwarts gestreden in de omgeving van het BBG. Vier afdelingen hebben alle mogelijke magische bekwaaamheid uit het uiterste puntje van hun tenen gehaald om punten te verdienen voor de befaamde Hogwarts Cup. De strijd begon met een overduidelijke en uitermate terechte overwinning voor Ravenklauw bij de quiz. Huffelpuf kon dit niet laten gebeuren en was in haar volle aantallen aanwezig bij het verdediging tegen de zwarte kunsten en Griffioendor en Zwadderich haalden hun achterstand deels in bij het Zwerkbal toernooi. In de derde week werd de samenwerking en het vermogen tot logisch denken van de afdelingen op de proef gesteld door



de Horcrux Hunt. Geen zorgen beste heksen en tovenaars, alle Horcruxes zijn gevonden en vernietigd en u kunt uw kinderen met een gerust hart naar school laten gaan. Door een grote vertoning van talent bij Bezwerigen heeft Zwadderich Griffioendor van de derde plek verstoten en was de uitslag van de strijd bekend. De huishoofden probeerden bij de eindceremonie er nog alles aan te doen om hun eigen afdeling te laten winnen, maar door tijdig ingrijpen van het schoolhoofd heeft de terechte winnaar Huffelpuf de Cup mee naar huis mogen nemen.

Ravenklauw borrels still standing

The eagle has landed en maakt geen aanstalten om te vertrekken. Elke woensdag komen de Ravenklauwers nog steeds bijeen om enkele boterbiertjes en honingwijn te nuttigen.

JAGER GEWOND BIJ WK ZWERKBAL

Jager Emma Griffin van team Huffelklauw heeft door een vervelend gerichte beuker een enkel blessure opgelopen tijdens het WK Zwerkbal. Gelukkig waren er Helers ter plekke waardoor mevrouw Griffin snel weer op de been was. Ze heeft de wedstrijd helaas niet af kunnen maken.

Alumnivereniging

Komt er een alumnivereniging?

Joren Paridaens

1 Een Alumni vereniging?

Het bestuur van A-Eskwadraat van 2016 – 2017 had aan het begin van hun bestuursjaar de ambitie om uit te zoeken of het een leuk idee zou zijn om een alumnivereniging op te richten. Niet alleen om voor hun zelf een excuus te hebben ook na hun studie nog een beetje bij A-Eskwadraat betrokken te kunnen zijn. Ook zou in hun ogen een alumnivereniging iets kunnen betekenen voor de huidige A-Eskwadraat student.

2 Vraagstelling

Dus in oktober 2016 richtte het bestuur de alumnivereniging-groep ('AVG') op! Bestaande uit Harm Backx, Joren Paridaens, Manon Verra en Richelle Boone heeft deze groep tot in februari 2017 zich gebogen over de mogelijkheden en haalbaarheid van een dergelijk plan. Onder andere wilde ze de volgende vragen beantwoorden:

- Is er voldoende draagvlak onder de (oud-)studenten om een vereniging op te richten?
- Wat zou de doelgroep zijn van een alumni vereniging zijn? Dus hoe oud ongeveer, voornamelijk studenten die in commissies van A-Eskwadraat hebben gezeten of juist niet, hoeveel mensen verwachten we dat er lid worden etc.
- Wat zouden de activiteiten van een alumnivereniging kunnen zijn?
- Wat zouden de voordelen voor de huidig A-Eskwadraat student zijn?

3 Onderzoek

Het bestuur en de AVG bestaan zelf natuurlijk uit huidig studenten, en weten dus niet hoe het is om niet meer regelmatig bij A-Eskwadraat over de vloer te komen. Daarom vonden ze het erg belangrijk om niet alleen de mening van de huidige studenten te raadplegen, maar ook de mening en ervaringen van oud studenten. Hierom hebben ze gepoogd een enquête naar alle oud A-Eskwadraaters te sturen die dit blaadje ontvangen! Als je hem niet in je mailbox voorbij hebt zien komen weet je dus dat je mail adres niet meer bekend is bij A-Eskwadraat ;). De enquête is door 153 alumni en door 191 huidige studenten ingevuld. Ook hebben 38 zusterverenigingen hun ervaringen met alumni (verenigingen) met de AVG gedeeld.

4 Conclusies

Uit al deze meningen en opmerkingen kon de AVG opmaken dat er zeker wel interesse is onder (oud-)A-Eskwadraters om een alumnivereniging op te richten! Het idee zou dan zijn om 4 of 5 keer per jaar een activiteit zoals een lezing met een borrel of diner te organiseren. De vereniging zou zich voornamelijk gaan richten op recent afgestudeerde (5 jaar na afstuderen) en zou, zeker in het begin, voornamelijk bestaan uit oud A-Eskwadraaters die actief zijn geweest in commissies. De AVG raad ook aan om ook huidige masterstudenten al te betrekken bij een alumnivereniging. Dit zorgt voor een geleidelijke overgang tussen A-Eskwadraat en de alumnivereniging en wat extra organisatiekracht binnen een alumnivereniging is ook altijd welkom. Als je het volledige rapport wilt lezen staat dit gepubliceerd op de A-Eskwadraatwebsite in het DocuWeb. Ook kan je altijd even mailen naar AVG@A-Eskwadraat.nl.

5 En nu?

Er is op de A-Eskwadraat begroting van dit jaar ruimte gemaakt om de opstartkosten van een alumnivereniging te bekostigen. De oprichters, tevens het eerste bestuur van de alumnivereniging, zijn op dit moment al voorzichtig bezig met de eerste stappen om hopelijk na deze zomer al de eerste activiteit te kunnen organiseren. Het zou dus zomaar kunnen dat je binnenkort wordt uitgenodigd hiervoor!

Puzzel

Ruud Nimour

Een statisticus heeft een simpele maar grote sokkencollectie. Hij bezit tussen de 200 en 250 sokken, alleen paren witte en paren zwarte sokken. Echter, één sok raakt kwijt in de was. Nu merkt de statisticus iets eigenaardigs op: Als je twee sokken pakt uit de sokkencollectie, is de kans dat ze gelijke kleur hebben precies 50%! Gegeven dat er meer zwarte sokken waren dan witte sokken, kun jij de kleur van de verloren sok bepalen?



Bron: xkcd.com

Alumnus Vertelt

Jan Beuving

Onlangs ontving ik een mailbericht van de studieadviseur van de wiskundefaculteit in Utrecht. Ze vertelde dat er tegenwoordig op de voorlichtingsheet 'Wat kun je worden met wiskunde?' ook 'cabaretier' vermeld staat. Dat ben ik. Mijn wiskundestudie duurde negen jaar (2000-2009) en het enige wat ik eraan heb overgehouden is dat ik altijd optreed in een ruitjes-overhemd. Ik tour momenteel door het land met mijn tweede avondvullende cabaretprogramma Raaklijn. Verder werk ik als columnist voor NOS Studio Voetbal, verzorg ik op woensdagmorgen een taalrubriek op NPO Radio 1, en eens in de twee weken heb ik op zaterdag een wetenschapscolumn in Trouw, samen met Daan van Eijk. Daan ken ik uit mijn A-Eskwadraattijd, toen we samen in de sportcommissie zaten, onder de zegswijze 'schudden met die brillen'.



Toen ik een inkijkexemplaar toegemaïld kreeg van $A-Es^2\sqrt{\text{roots}}$ (je kunt jezelf afvragen of dat nog een inkijkexemplaar is; je kunt een pdf immers eindelijk zonder dat hij er verlept uit ziet, en verkopen als nieuw, waarmee het fenomeen inkijkexemplaar na de strippenkaart en de blauwe envelop het zoveelste is dat sneuvelt als gevolg van de digitalisering van de samenleving), werd ik gelijk weemoedig. De opmaak in LaTeX, de colofon met namen die ik niet meer ken, maar die in zekere zin gelijkstaan aan de namen van de mensen met wie ik Vakidioten, jaarverslagen en almanakken maakte.

Bijna nergens heb ik mij zo onmiddellijk thuis gevoeld als op de wiskundefaculteit en in de A-Eskwadraatkamer. Het is een manier van denken die bèta's bindt. Die manier van denken resonanceert in een gevoel voor taal, een gevoel voor humor, en een manier van in het leven staan. Het is precies die houding die ook doorklinkt in mijn theaterwerk. Mijn eerste cabaretprogramma maakte ik samen met de al genoemde Daan van Eijk. We zijn letterlijk begonnen met samen liedjes zingen op het Princetonplein Muziekfestijn – de jaarafsluiting van de Natuurkundefaculteit op de Uithof – en met een deel van die liedjes doorgerold naar het Leids Cabaret Festival, waar we in 2013 de finale haalden. Vervolgens maakten we samen het programma 'Reken maar nergens op', een voorstelling die helemaal over wis- en natuurkunde ging. Daarna ging Daan terug naar de wetenschap, en schreef ik een soloprogramma (met pianist Tom Dicke).

Het idee van mijn voorstellingen is dat de bèta's hun hart kunnen ophalen, en de alfa's hun cijfers. Het is voortdurend balanceren tussen wat voor de ene groep niet te makkelijk en voor de andere niet te moeilijk is. Het is opvallend hoe goed exacte onderwerpen zich lenen voor het theater. In het cabaret zijn een paar mensen die zich heel erg op één thema focussen. Diederik van Vleuten heeft geschiedenis als interessegebied, Tim Franssen is een afgestudeerd filosoof en neemt de filosofie als uitgangspunt voor zijn werk. Beide spelen moeiteloos de grote zalen vol.

Met de/mijn wiskunde is dat nog niet het geval, ik sta nog in kleine zalen, maar ook hier zie je de liefhebbers komen. Exact aangelegde mensen zijn trots op hun vak. Ze praten er graag over en luisteren graag naar gelijkgestemden. Ieder jaar zijn er bijvoorbeeld 'Nationale Wiskundedagen', waar vooral middelbareschooldocenten wiskunde op af komen. Volgens mij bestaat er niet zoiets als de 'Nationale Duits Dagen'. Wiskundigen (en natuurkundigen volgens mij ook) zijn vakidioten. Hun werk is niet zelden een verlengstuk van hun hobby.

Ik krijg vaak de opmerking dat het nogal een overstap is om na een wiskundestudie het theater in te gaan. Dat is enerzijds waar. De cultuuromslag is enorm, als je van de wiskunde-defaculteit overgaat naar een kleinkunstopleiding. Maar er zijn ook overeenkomsten. Een cabaretier is iemand die op een creatieve manier zijn informatie moet brengen. En er moet ook geordend worden: een verhaal zonder samenhang is oninteressant voor het publiek, of er moet, zoals in het absurdisme, zo weinig samenhang zijn dat het gebrek aan samenhang juist de samenhang is.

Bovendien verschilt het schrijven van een lied weinig van het opschrijven van een wiskundig bewijs. In een lied wil je een verhaal vertellen, of een emotie communiceren. Je moet van A naar B. Dat moet op een gestructureerde manier. Je hebt regels waaraan je voldoen moet: metrum, rijm, lengte van de zinnen, grammatica van de taal. Dat is net wiskunde: je moet wel zorgen dat je rekenregels kloppen, je dimensies overeenstemmen; als je een stelling gebruikt moeten de randvoorwaarden kloppen. Verder komt het aan op creativiteit: kun je de invalshoek bedenken die voor het luisterende publiek inzichtelijk is, maar toch door niemand anders is bedacht? Bijkomend probleem is dat een lied in één keer begrepen moet worden, waar je bij een wiskundig bewijs eindeloos kunt teruglezen om te snappen hoe de laatste stap nu ging. (Iets wat ik in elk geval vaak moest doen tijdens mijn studie.)

"Bij mij is spelen met taal een voorwaarde voor cabaret", zei mijn grote voorbeeld Kees Torn ooit. Een van mijn andere helden, Hugo Brandt Corstius (alias Battus), deed hetzelfde in zijn werk. Hij was ook wiskundige, maar gebruikte zijn liefde voor het ordenen en regels vooral in de Nederlandse taal. Hij zocht eindeloos zinnen waarin alle letters van het alfabet zaten. Of waarin juist de helft ontbrak. Hij genoot van woorden als Zeeland of basalt, waarvan de tweede helft van het woord het tegenovergestelde is van het eerste. Of van woorden als dolfijn en dodelijk, waar het woord juist uit twee synoniemen is opgebouwd.

Zo kijk ik ook naar taal, en zo schrijf ik ook. Je legt jezelf regels op (rijmschema's, onderwerpkeuze, etc.) en vervolgens probeer je binnen die regels zo origineel mogelijk te zijn. Het is een formule die voor mij goed werkt, en waar ik plezier uithaal. Voor veel van mijn leraren en medestudenten op de universiteit was wiskunde hun taal. Voor mij is de taal mijn wiskunde geworden. Zo waren die negen jaren niet voor niks.

Jan Beuving
www.janbeuving.nl



Utrecht Physics Challenge

Richelle Boone

'Wie heeft er nog een vraag?' Presentator Harm kijkt verwachtingsvol het publiek in. De vier natuurkundigen die achter hem op het podium aan een tafel zitten volgen opgetogen zijn blik. 'Dit is de laatste kans: wat wil je nog weten van deze vier wetenschappers?' Het blijft even stil. De meeste mensen hebben hun vraag al gesteld en genieten, tevreden met hun antwoord, van het zonnetje. Eén man (rond de 50, buikje, baardje, hoedje, heel normaal: het type dat de helft van de mannen uit je basisschoolklas wordt) valt op. Hij schuifelt wat met zijn voeten en te midden van het verder ontspannen publiek oogt hij nerveus. 'Niemand meer?' De man raapt al zijn moed bij elkaar en baant zich een weg naar het podium, de nieuwsgierigheid en zorgen winnen het van de zenuwen: 'Bij CERN wor-

den er zwarte gaten gecreëerd als bijproduct, hoorde ik. Dat is toch eigenlijk heel erg gevaarlijk?'

Zaterdag 6 mei jl. bevrijdden natuurkundigen, natuurkundestudenten en ander bètagespuis zich uit hun ivoren torens om heel Utrecht kennis te laten maken met natuurkunde én zelf mee te doen aan een spannende wedstrijd tijdens de Utrecht Physics Challenge, beter bekend als de UPC (nee, niet die provider waar je telefoon het nooit deed). Twee evenementen vonden naast elkaar plaats. Op het Domplein was er het Physics Festival met interactieve experimenten, demonstraties, shows en foodtrucks voor het algemene publiek. Tegelijkertijd deden natuurkundestudenten mee aan de Student Challenge: een groot spel waarbij je punten verdiende met quizzen tijdens een sympo-

sium in het Academiegebouw, met opdrachten op het Physics Festival en door achievements te halen. Alle punten gingen de speciale UPC-app¹ in en met elk punt kwam je weer een level dichterbij het einddoel waar iedereen die begint als quark van droomt: Einstein. Guus Avis deed dit het best, hij eindigde met de meeste punten op het level “professor” en won hiermee een ballonvaart!



Figuur 1 De drie prijswinnaars van de Student Challenge. Guus Avis (midden) won de wedstrijd en ging naar huis met een ballonvaart.

Genoeg samenvatting, nu wat meer over hoe de dag zelf ging. Ochtendmensen hebben het misschien niet door, maar door de stad fietsen en de zon zien opkomen is voor de meeste studenten een zeldzaam verschijnsel. Iets dat óf gebeurt na een lange nacht uit, óf als je iets bijzonders gaat doen waarvoor je vroeg op moet. Dat we met de commissie om 7 uur op het Domplein voor de opbouw van de UPC hadden afgesproken, resulteerde in zo'n ochtendlijke rit van de tweede categorie.

Gespannen en verheugd fiets je rustig door een ontwakende stad, bij iedere persoon die je tegenkomt jezelf afvragend of ze misschien van plan zijn een bezoek te brengen aan het evenement later op de dag. En dan kom je op het Domplein. Zo groot! Zou de plattegrond wel kloppen? En daar komt het podium al! Blijkbaar wel ochtendmensen,

¹Commercial break! Ook zo'n mooie app hebben? Lukas Arts en Joren Paridaens weten wel een adresje.

een uur te vroeg! SOPje! En er staan betonblokken in de weg! SOPje! Waar is de koffie eigenlijk? SOPje! Gelukkig was alles dat onverwacht was ofwel positief, ofwel makkelijk op te lossen. In een recordtempo was het hele festival op het Domplein opgezet en waren alle ruimtes in het Academiegebouw ingericht. Met dank aan capabele helpers (sorry lieve mensen die toch nét ietsje eerder op moesten staan dan acht uur), Swinda's onuitputtelijke kennis over stroomkabels, dixies en bouwhekken, en onze verrassend onmisbare vrienden: portofoons (Etherdiscipline! Over!).



Figuur 2 De Amerikaanse sprekerster Laura Greene vloog over vanuit Tunesië om de deelnemers alles te leren over supergeleiding. Niet alleen haar lezing was interessant, maar ook haar jurk!

Op een paar toeristen na die de opbouw ook al reuze interessant vonden om te fotograferen, waren er in de vroege ochtenduren naast de organisatie weinig andere mensen op het Domplein. Tot 10:00. Het festival opende en tegelijkertijd begon de ontvangst van de eerste binnendruppelende deelnemers aan de Student Challenge. Bij binnenkomst kregen alle spelers een button, polsbandje en goodiebag met spullen van sponsors die Stan binnen had weten te slepen: klaar voor de felle strijd!

Na wat kopjes koffie, een uitleg over de app over en weer, en alvast een oriënterend

rondje over het Physics Festival verzamelden de deelnemers zich in de Aula – de mooie grote zaal in het Academiegebouw – voor de aftrap van het symposium. Marinda en Mannon hadden goed hun best gedaan: er stond een mooie lezingreeks klaar met praatjes van topsprekers die soms zelfs helemaal vanuit Amerika naar Utrecht waren gekomen voor de UPC. Allerlei thema's kwamen aan bod: Laura Greene sprak bijvoorbeeld over supergeleiding en Clint Sprott had het over chaos. Een van de favorieten was spreker Auke-Pieter Colijn. Hij zorgde voor flink wat hilariteit toen bleek dat de ontknoping van de spannende nek-aan-nekrace zou gaan afhangen van zijn niet-al-te-serieuze laatste vraag. 'Depends on who you are talking to' bleek niet alleen een legitieme antwoordmogelijkheid, het was zelfs de juiste.



Figuur 3 Een nieuwe lading stikstofijsjes! Chocoladesmaak was favoriet.

Zoals gezegd, leverden niet alleen goede antwoorden bij de quizen punten op. Een aanzienlijk deel van de gewilde punten kon bij elkaar gesprokkeld worden op het Physics Festival; een mogelijkheid waar goed gebruik van werd gemaakt. Maar het Physics Festival was niet alleen voor de deelnemers aan de Student Challenge; alle geïnteresseerden waren welkom. Het was heel leuk om te zien hoe natuurkunde ontdekt en besproken werd door kinderen, ouders, opa's, oma's, professoren, studenten, vrienden, toeristen en zelfs een aantal vrijgezellenfeestjes en

een groep clowns (ja, echt!). Het verhaal over de man die vroeg naar de zwarte gaten bij CERN – iets dat gebeurde tijdens de show 'Experts on Stage', waar natuurkundigen Raimond Snellings, Dries van Oosten, Henk Stoof en René van Roij vragen van het publiek beantwoordden – is een mooi voorbeeld van de directe interactie tussen natuurkunde en algemeen publiek. Ook de Bonn Physics Show van Herbi Dreiner en zijn team, en het natuurkundige petje-op-petje-af 'Spin up/Spin down', trokken veel enthousiast publiek.



Figuur 4 Ook voor de jongste bezoekers was er van alles te beleven, zoals het bouwen van je eigen stoombootje dat vaart door de warmte van een waxinelichtje.

Echter, niet alleen de shows, ook de stands met interactieve experimenten en demonstraties waren populair. Rick, Kaj-Ivar, alle superhelpers en de externe organisaties hadden een mooi programma voorbereid. Bootjes bouwen, een laserdoolhof inrichten, met een VR-bril speciale relativiteitstheorie beleven, dingen opblazen in een magnetron, deeltjesdetectoren bekijken, leren hoe magnetisme werkt, natuurkundig memory spelen of met een telescoop naar de zon kijken: er was genoeg te doen. Kinderen vermaakten zich ook heel goed met de maïzenabak; op het oog natuurlijk niet meer dan een bak waterige witte pudding, maar ze ontdekten al snel dat er gekke dingen gebeuren als je op het maïzena-watmengsel slaat. En je kan er lekker mee kliederen natuurlijk, dit

tot frustratie van wat ouders en helpers met schoonmaakdienst. Ook een andere grote favoriet is zeker noemenswaardig: de stikstofsjesstand. En wat al helemaal niet onvermeld mag blijven is de grote tocht van Dries op zaterdagochtend: met zo'n 'achterlijk elektrisch karretje' van Sodexo heeft hij de vaten stikstof met 25 km/h naar het Domeplein getuft.



Figuur 5 *Het laserdoolhof van OSA Chapter Utrecht.*

Het was een prachtig mooie dag. Iedereen leek het naar zijn zin te hebben en er waren uiteindelijk meer bezoekers dan we hadden verwacht. Ruwards promotie werkte blijkbaar prima en natuurlijk moeten we niet vergeten dat we werden vergezeld door de beste vriend van een promocommissaris: heel lekker weer. Mensen zaten lekker op de zitzakken een patatje te eten in de zon of namen plaats op een bankje terwijl hun kinderen nog wat rondrenden. Alles verliep goed en ook commissie en helpers hadden aardig wat tijd om gewoon fijn van de dag te genieten. Het was verbazingwekkend om te zien hoe het oorspronkelijke idee van een 24-uur-durende collegemarathon op de Uithof in twee jaar was uitgegroeid en veranderd tot het evenement dat het uiteindelijk

was: een festival, een wedstrijd, een app en een symposium, midden in de stad.



Figuur 6 *Uitrusten op de zitzakken na alle ontdekkingen.*

Namens de hele commissie, bij deze nogmaals iedereen die heeft meegeholpen aan het evenement: hartstikke bedankt! Het was een mooie dag en een mooie samenwerking tussen A-Eskwadraat en het Departement Natuurkunde. Om af te sluiten geven we iedereen graag nog ons allerbeste levensadvies mee: Blow it up, or suck it up!



Figuur 7 *De Utrecht Physics Challengecommissie*

HaHa The Game

Van brainstorm tot hype

Lukas Arts

Ieder jaar is er één moment waarop de vereniging aan iedereen denkt. Niet alleen haar oogappeltjes, favorietjes of hoe we onszelf noemen, actieve leden. Nee, eens per jaar vindt de **Halfjaarlijkse Happening (HaHa)** plaats. Dit evenement heeft als doel om iedereen te laten zien hoe vet wij als vereniging zijn en er wordt vanzelfsprekend groots uitpakkt. Zo werd er in vorige jaren gelasergamed in het Minnaertgebouw. Helaas was dat dit jaar niet mogelijk door de verbouwing van het Minnaert. Er moest dus iets anders worden bedacht, iets groots. De Cultuur en Muziek commissie ging samen met het bestuur in beraad en organiseerde een eigen kermis.

Een kermis organiseren lijkt moeilijker dan het in werkelijkheid is. Oké, men moet even goed zoeken naar de juiste attracties, maar zolang de berg met geld maar groot genoeg is, is alles te huren. Van reuzenrad tot bobsleebaan, alles is mogelijk. Met de attracties zou het dus wel goed komen.

Wat is er dan nog meer nodig voor een geslaagde kermis? Juist ja! De bezoekers. We hadden twee weken de tijd om zoveel mogelijk mensen naar de HaHa te trekken. Helaas was de timing wat ongelukkig aangezien de tentamen en hertentamen periode in aankomst was. De traditionele promotiekanalen waren dus niet toereikend genoeg. Zo ontstond het idee voor een game.

Lukas Arts (23) van de Cultuur en Muziek commissie nam de verantwoordelijkheid voor dit project op zich.

Hij had al ervaring met HTML5 applicaties vanuit zijn bedrijf en besloot het weekend op te offeren om een heuze HTML5 game te programmeren met online highscores. De enige eis aan dit geheel was dat het zo verslavend moest zijn als candy crush en zo gemakkelijk als doodle jump. Met deze eisen komt men snel op een zogenaamde one-button game. Dit is een spel waarbij de gebruiker maar op één knop (of het scherm) hoeft te drukken om te spelen. Het feit dat het zo gemakkelijk te bedienen is maakt deze games bij uitstek geschikt voor een saai college of als snel tussendoortje in de bus. Het idee was geboren!

Zo ontstond *HaHa - The Game*, een game waarin men een kratjestoren bouwt door op het juiste moment een nieuw krat los te laten. Er zijn in de eerste zeven dagen na lancering ruim 1800 potjes gespeeld en er is een totale toren van 3,5 km hoogte en 15000 kratjes gemaakt. Zie ook de volgende pagina voor meer statistieken!

Lukas Arts
lukas@gde.online



HAHA

THE STATS

ALGEMEEN

1800+

TORENS GEBOUWD

17 UUR

TOTALE SPEELTIJD

224

UNIEKE SPELERS

RECORDS

5.08M

DOOR PEPIJN OVERBEKE

37

MEESTE KRATJES IN TOREN

193

TORENS PER UUR OP DE DRUKSTE TIJD



HOOGTE

5,7 KM

HOOGTE TOTALE TOREN



15 EMPIRE STATE BUILDINGS



228 BBG BUILDINGS

KRATJES

14.725

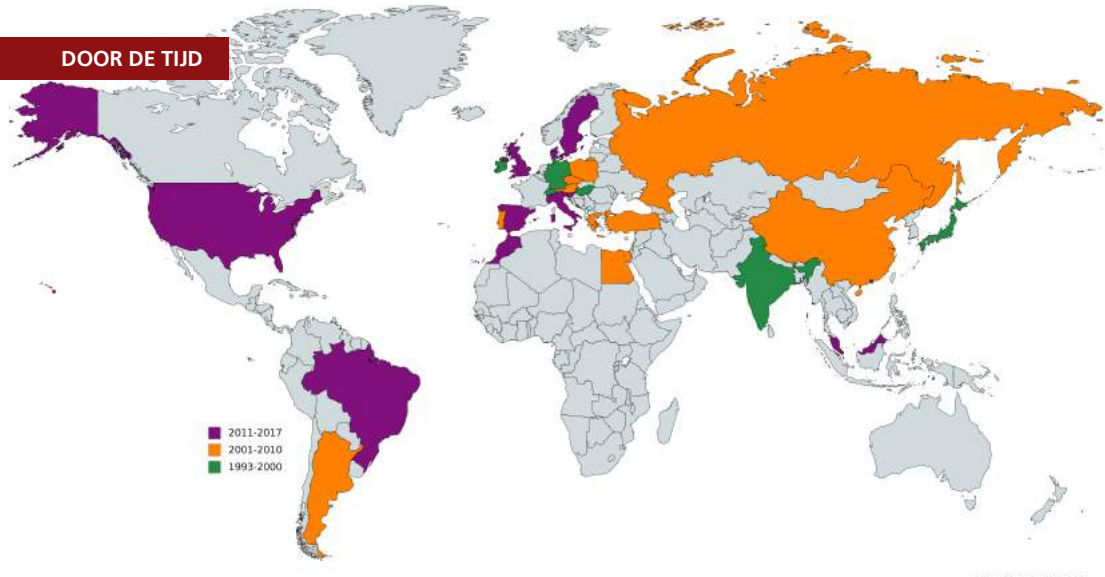
KRATJES GEBRUIKT

45 JAAR

A-ESKWADRAAT
ALCOHOLGEBRUIK

MEDE MOGELIJK GEMAAKT
DOOR

*info*Support



Studiereizen door de Tijd heen

Marinda Tervoert

Waarschijnlijk is iedereen die dit blaadje leest wel eens meegeweest op een studiereis van A-Eskwadraat. Vanwege deze reden leek het ons leuk om eens een keer te kijken naar verschillende studiereizen door de tijd heen.



Onze reis door de tijd begint bij een archiefobject uit 1976. Dit is het reisverslag van de studiereis naar Kopenhagen en Oslo. Helaas gaat onze digitale informatie enkel terug naar het jaar 1993, dus onze reis begint bij de studiereis naar Japan. In het archief hebben lange tijd twee mysterieuze voorwerpen gelegen. Dit waren een kimono en, op een andere plek, een mooie band van de reiscommissie. Lang hebben deze items in het archief gelegen, zonder dat iemand wist wat het precies was. Totdat we op de reüni van 2011 van één van de reünisten hebben gehoord dat deze kimono en band bij elkaar hoorden en de commissiekleding vormden van de studiereiscommissie van 1993 (zie foto hiernaast).

Wanneer we verder in de tijd gaan zijn er weer zowel grote als normale studiereizen geweest. Voor de millenniumwissel heeft A-Eskwadraat zich kunnen oriënteren in verschillende landen, waaronder Italië en India. Opvallend hier is wel de studiereis van 1999. Vaak hebben studiereizen één of twee bestemmingen. Deze studiereis heeft het echter anders aangepakt en had welgeteld vijf bestemmingen in vier verschillende landen. De deelnemers van deze studiereis mochten de cultuur ervaren van Berlijn, Praag, Wenen, Budapest én München.

Na de millenniumwissel gaan de studiereizen in volle teugen door. De Aziatische bestemmingen blijven populair voor de verre studiereizen, en er worden ook steeds meer landen door Europa heen verkend. Kort na de millenniumwissel, in 2001, was er één van de weinige studiereizen naar Zuid-Amerika: Argentinië. In dit decennium zijn er wel opvallend weinig grote studiereizen. In 2001 de reis naar Argentinië en in 2008 naar China. Opvallend is hier, dat er zeven jaar tussen de grote studiereizen zat. Hiervoor waren deze tussenpozen ongeveer drie à vier jaar, tegenwoordig is er een studiereis elke drie jaar.

Onze reis is alweer aangekomen in het huidige decennium. In 2011 was de volgende grote studiereis: naar Boston en New York. Opmerkelijk is dat dit in ons lijstje vanaf 1993 de enige studiereis naar Noord-Amerika is geweest. Na twee studiereizen binnen Europa was het vervolgens opnieuw de beurt aan een grote studiereis, dit jaar opnieuw naar het verre Azië, namelijk Hong Kong, Kuala Lumpur en Singapore. Het jaar daarop was er een normale studiereis, maar toch wel een uitzonderingssituatie. Dit was namelijk één van de zeldzame gevallen dat een normale studiereis ook buiten Europa een bestemming had, namelijk Rabat in Marokko (en Málaga in Spanje).

Intermezzo

Het is natuurlijk zeker niet zo dat alleen A-Eskwadraat op studiereis gaat. Sterker nog, dit is ook zeker niet gebonden tot Nederland of Europa. In 2012 heeft een groep studenten uit Saoedi-Arabië Utrecht bezocht. Samen met de Universiteit Utrecht heeft A-Eskwadraat een programma voor deze studenten kunnen maken. Dat programma had natuurlijk zijn studie-inhoudelijke elementen, maar de studenten hebben ook A-Eskwadraat kunnen bezoeken. Deze paar dagen waren natuurlijk niet alleen erg interessant voor de bezoekers uit Saoedi-Arabië, maar ook zeker erg interessant voor onze eigen studenten uit Utrecht, om toch te zien hoe culturen soms gigantisch van elkaar kunnen verschillen. Na afloop hebben we een gedenkplaat uit waardering gekregen, te zien op de foto hiernaast.



De laatste studiereis van onze reis door de tijd is opnieuw een grote studiereis naar Brazilië. Op het moment van schrijven is deze studiereis nog niet geweest en hij staat op de planning voor de zomer van 2017. Maar ik kan u zeker vertellen dat de huidige commissie erg hard bezig is om deze studiereis opnieuw tot een groot succes te laten maken.

